

LA GOTA D' AIGUA

Para niños y niñas de 6 años. Escrito por Asja Olga Schalekamp con ilustraciones de Muriel Ten Cate. Hay más cuentos de Asja Schalekamp. Copyright: Asja Schalekamp 2011 y digiboeken.org/paraplu producties, info@digiboeken.org Este libro está disponible en e-libros y pronto como audiolibros. El código para pedidos: DBSP-ECA0001 y como audiolibro: DBSP-ECLA0001
Copyrights Junio 2011: Texto: Asja Olga Schalekamp. Ilustraciones: Lorna Winkelmann, descargas y compras: WWW.digiboeken.org/E.R

LA GOTA D' AIGUA

Havia una vegada una goteta d'aigua, d'aquelles gotetes que quan vas a beure aigua a una font, trepitges una bassa que ha deixat la pluja o clapoteges l'aigua de la mar, t'esquitxen la cara.

La goteta era dolça i transparent però no era com les demés gotes, era més bé una mica rebel. Ella no volia anar a parar a una canonada o acabar dintre d'una bassa plena deang o perduda i salada en un enorme oceà. Havia vingut amb un núvol que havia descarregat el seu apreciat fluid sobre una illa que tenia molta manca d'aigua. Però no sempre havia estat així: Fa molts anys els seus torrents semblaven rius de muntanya, els seus pous i fonts brollaven plenes de vida. Els habitants de la illa tan sols havien utilitzat l'aigua quan la necessitaven: per beure, per regar i per la neteja. Però ara l'illa s'havia convertit en asfalt i ciment. Edificaven hotels vora les conques dels torrents, excavaven túnels a on abans brollava una font i destrossaven boscos humits per construir autopistes. Els pous, que els pagesos tant apreciaven, s'havien secat, l'aigua era utilitzada per regar els camps de golf i per omplir les piscines dels hotels i apartaments.

Però aquesta goteta, desde que havia sortit del núvol en forma de pluja, no volent fer companyia a les rates de claveguera o havent de suportar la pudor a clor de l'aigua de les piscines, va decidir seguir surant a l'aire, deixant-se emportar per un suau ventijol marí. No gosava creuar la extensa mar, tenia por de que qualche turmenta l'arrossega's a llocs desconeguts o que la fes caure a la mar i la convertís en l'escuma salada d'una ona.

Per aquest motiu restà a l'illa. Però sabia que no podia quedar-se'n eternament flotant per sobre de la terra.

Quan plovia, cantava i ballava amb les seves germanes i es deixava guiar per elles omplint els torrents secs d'aigua pura i transparent i fent brollar els brolladors. Tot semblava omplir-se'n de musica i de joia. Fins i tot als residents de l'illa se'ls veia més feliços. Però l'aigua acabava tota a la mar o a un pantà molt gros des de on es distribuïa a milers d'aixetes, dutxes, aspersors i piscines. La goteta deia adéu a les seves germanetes. Elles li insistien:

-Vine amb nosaltres, no et quedis tota sola.

-No, els contestava la gota, vull restar així com soc ara, dolça i pura.

Alguna vegada passava tan prop de les persones que els arribava a fregar la galta. Aleshores es paraven, qualche cosa els havia tocat i com una lleugera esgarrifança de plaer els omplia el cos. Que havia estat? Però allà no es veia res.

Només una goteta que havia quedat de les darreres pluges es gronxava per damunt de la gent, després s'enlairava cap amunt ajudada per un petit cop de vent.

A la nit, quan tot restava en silenci i ni un sospir remenava les branques més primes dels arbres, s'apostava sobre la fulla d'una figuera. Les fulles d'aquest arbre eren grans i formaven una cavitat a on ella es podia amagar. Allà es quedava esperant la punta de l'alba, fins que el cel blau li enviava una lleu bufada de vent que la portava a altres indrets de l'illa.

Un dia, com altres vegades ja havia passat, es va fer de dia amb un sol brillant i disposat a cremar de valent. Era l'estiu i el ventijol matiner es feia esperar. La fulla a on es trobava la petita gota no es movia ni un mil·límetre. La gota va treure una punteta d'aigua per si sentia una mica d'aire, però va haver de retirar-se al seu refugi que era la fulla d'una figuera. Les branques carregades de gruixades i madures figues li donaven ombra. Encara sort, perquè sinó aquest sol tan fort li hagués fet desaparèixer.

Passaren les hores i quan ja estava pensant que es convertiria en un tènue nuvolet de vapor, escoltà unes veus. S'acostava una família, el pare, la mare i tres nens.

Portaven una escala. Es pararen just sota la figuera, col·locaren l'escala recolzat al tronc i el pare es va pujar molt decidit, duia una cistella que va omplir de figues ben madures. Les branques començaren a bellugar-se'n i la fulla a on era la goteta tremolava perillosament, fent que la gota rellisques d'una banda a l'altre.

Com no feia vent sabia que podia ocórrer, cauria just sobre la terra seca que se l'empassaria sense pietat. Uf, quina sorti El pare baixà de les escales i la canvià de lloc lluny de on estava l'aterrada gota.

La família menjava figues i parlaven sobre la calor que feia aquests dies.

-Mira com està la terra pare, comentà un dels nens.

-Si, força seca, fa molt temps que no plou. Gairebé no tenim aigua.

-Haurem de regar aquesta nit? Preguntà la nena.

-I tant contestà la mare, fixat com estan les tomatigueres.

La mare senyalà un hort a on creixien tot tipus de verdures. Les tomatigueres tenien totes les fulles caigudes i com adormides.

A la goteta d'aigua li feia pena veure com les plantes patien set. Li hagués agradat fer alguna cosa per elles, però sabia que una petita gota com ella no serviria de res.

-Podria intentar de nou a buscar aigua amb la vara, va dir un dels fills.

-Fes el que vulguis fill, no crec que hagi cap pou per aquí, li contestà el pare.

Continuaren collint figues i quan el cistell va estar ben ple es marxaren cap a una masia que havia una mica més lluny.

La gota d'aigua restà trista i sola. Estava cansada de viatjar d'un lloc a l'altre, però tampoc es podia quedar per sempre amagada a la figuera. La fulla que li feia de refugi tenia molta de set i li entraven ganes de beure aquesta saborosa i gustosa aigua en forma de llagrimeta.

A la tarda els tres nens tornaren. Un d'ells duia una vara formada per dues branques ajuntades en un extrem. El nen agafava ben fort amb les seves dues mans els dos extrems de les branques i la punta senyalava davant seu. -Anem a buscar aigua i cridaven els nens entusiasmats. Aquí a on està la figuera no ho hem provat mai, som hi.

Començaren a caminar poc a poc en cercles voltant l'arbre. La goteta els contemplava astorada, semblava que estiguessin jugant, però els nens tenien els semblants seriosos i caminaven en silenci.

De sobte una lleugera brisa càlida feren estremir les fulles de la figuera. La gota d'aigua va començar a rodolar suaument cap el caire del seu amagatall i comença a la fi a enlairar-se de bell nou. Anava surant cap a on eren la canalla i es quedà balancejant per davant ells. Els darrers raigs de sol li donaven un color daurat brillant com una petita estel. Els nens tot duna es fixaren en ella. -Mireu que bonic, què serà?

-Una fada, digué la més petita.

-Serà una cuca de llum va dir la filla gran.

Un cop de vent va fer que la gota s'allunyés. Els nens la seguiren rient. De sobte el vent es parà i també la goteta. Un segon va restà suspesa a l'aire però seguidament va començar a caure.

-Ohii exclamaren els nens, cau.

L'aterrida gota va venir a parar just sobre la punta de la vara que es mogué cap a baix, seguí caient fins topar contra el sec i dur paviment desapareixent a l'instant. Mentre se l'estava empassant la terra sedejant, encara podia sentir els nens que cridaven.

-Pare, mare, la vara s'ha mogutii, veniu, hem trobat aiguaii

-Aigua? Pensà la goteta sorpresa, si tan sols soc una gota d'aigua.

Però quan ja s'imaginava desaparèixer entre les arrels de qualche planta o les arrels d'un arbre, va fer PLIMi i aterrà en una gran bassa d'aigua neta i dolça.

-Que es això es preguntà la gota.

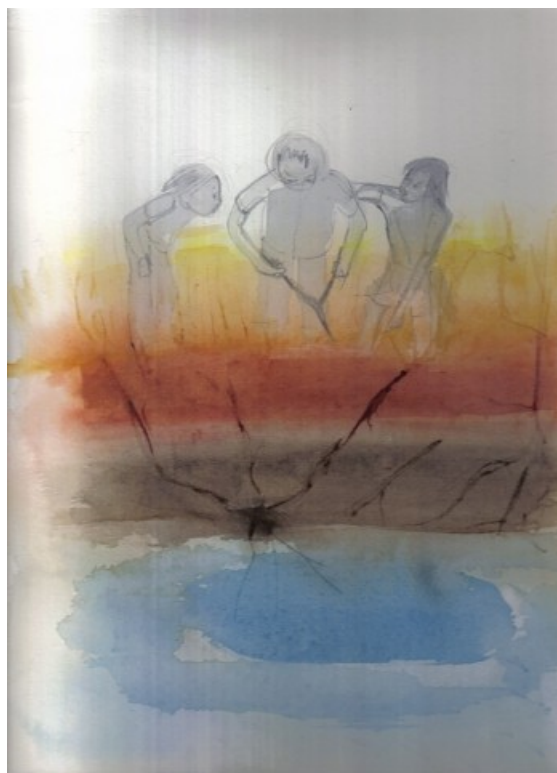
Ningú li contestà, senzillament milions de gotetes com ella l'envoltaren i li donaren la benvinguda a aquest riu subterrani que feia segles corria tranquil·lament per l'interior de la illa .

Unes setmanes mes tard els pagesos van fer un forat ben fondo i trobaren aigua just a on la vara havia senyalat i just a on aquella llagrimeta daurada havia caiguda.

Tingueren aigua abundant per regar l'horti Les verdures i els arbres fruiters creixien ara forts i sans i la gent del lloc comentaren que mai havien begut un aigua tan bona com aquesta.

I la goteta? Doncs molt felici i

Para niños y niñas de 6 años. Escrito por Asja Olga Schalekamp con ilustraciones de Muriel Ten Cate.
Hay más cuentos de Asja Schalekamp. Copyright: Asja Schalekamp 2011 y digiboeken.org/paraplu producties, info@digiboeken.org Este libro está disponible en e-libros y pronto como audiolibros. El código para pedidos: DBSP-ECA0001 y como audiolibro: DBSP-ECL0001
Copyrights Junio 2011: Texto: Asja Olga Schalekamp. Ilustraciones: Lorna Winkelmann, descargas y compras: WWW.digiboeken.org P.P.

